

РЕШЕНИЕ

№ 59

гр. Бургас, 07.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на шести юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Светла М. Цолова

Членове: Галина Т. Канакиева
Петя Ив. Петрова Дакова

при участието на секретаря Елена П. Георгиева
в присъствието на прокурора Й. Цв. Д. Т.
като разгледа докладваното от Галина Т. Канакиева Въззивно наказателно дело от общ характер № 20222000600095 по описа за 2022 година

С присъда № 32/02.11.2021г. постановена по НОХД№ 922/2021г. Бургаският окръжен съд е признал подсъдимия М. М. М., със снета по делото самоличност неосъждан, ЕГН ***** **ЗА ВИНОВЕН** в това, че на 25.09.2020 г., около 23.50 часа, на третокласен път № 208, в района на км. 89, с посока на движение от гр. Провадия към гр. Айтос, обл. Бургас, при управление на МПС - л.а. марка „БМВ”, модел „330 ХИ”, с рег. № А ... МР, нарушил правилата за движение по пътищата, визирани в чл. 21, ал. 1 от Закона за движение по пътищата (ЗДВП) - „При избиране скоростта на движение на водача на пътно превозно средство е забранено да превишава следните стойности на скоростта в km/h: Категория В - 90 км/ч извън населено място“, и по непредпазливост причинил смъртта на повече от едно лице - на две лица - Х. Ш.И., ЕГН ***** и Е. И.Ю., ЕГН *****, двамата от с. Чукарка, както и средна телесна повреда на И. Н. М., ЕГН ***** от с. Чукарка, поради което и на основание чл. 343, ал. 4, вр. ал. 3, б. „б“, предл. първо, вр. ал. 1, б. „в” и б. „б“, предл. второ, вр. чл. 342, ал. 1, предл. трето от НК, вр. чл. 21, ал. 1 от ЗДВП, вр. чл. 373, ал. 2 от НПК, вр. чл. 58а, ал. 1 от НК **ГО ОСЪЖДА на ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА ЗА СРОК ОТ ЧЕТИРИ ГОДИНИ.**

На основание чл. 57, ал. 1, т. 3 от ЗИНЗС съдът е определил първоначален общ режим за изтърпяване на наложеното на подсъдимия М. наказание лишаване от свобода за срок от четири години.

На основание чл. 59, ал. 1, т. 1, предл. 1 от НК съдът е приспаднал от наложеното на подсъдимия М. М. М. наказание лишаване от свобода за срок от четири години, времето, през което е бил задържан по смисъла на чл. 59, ал. 2, вр. ал. 1 от НК, считано от 26.09.2020 г. до 27.11.2020 г.

Съдът е наложил на подсъдимия М. М. М., на основание чл. 343г, вр. с чл. 37, ал. 1, т. 7 от НК, наказание **ЛИШАВАНЕ ОТ ПРАВО ДА УПРАВЛЯВА МПС ЗА СРОК ОТ ШЕСТ ГОДИНИ.**

На основание чл. 59, ал. 4 от НК, съдът е приспаднал от срока на наказанието лишаване на подсъдимия от право да управлява моторно превозно средство времето, през което той е бил лишен от възможността да упражнява това право по реда на чл.69а от НПК.

Съдът е постановил след влизане в сила на присъдата, веществените доказателства по делото: - 1 бр. „Drug check 3000“ - да остане към делото;

- МПС - л.а марка „БМВ“, модел „330 ХИ“, с рег. № А ... МР и части от него – да се върне на подсъдимия М. М. М..

На основание чл. 189, ал. 3 НПК е осъдил подсъдимия М. М. М. да заплати на частния обвинител Е.. С. Ю.. сума в размер на 1 800 (хиляда и осемстотин) лева, представляваща направените от частния обвинител Е.Ю. разноски по делото (заплатено адвокатско възнаграждение в съдебното производство пред първа инстанция за повереника ѝ адв. П.К. от АК – Бургас).

На основание чл. 189, ал. 3 НПК е осъдил подсъдимия М. М. М. да заплати на частния обвинител И.. ИС. Ю.. сума в размер на 1 800 (хиляда и осемстотин) лева, представляваща направените от него разноски по делото - заплатено адвокатско възнаграждение в съдебното производство пред първа инстанция за повереника му адв. Н.Д. от АК – Бургас.

На основание чл. 189, ал. 3 НПК е осъдил подсъдимия М. М. М. да заплати на частните обвинители Ш. И.. М. и Х.. Ш. И.. сума в размер на 1 600 (хиляда и шестстотин) лева, представляваща направените от частните обвинители Ш.М. и Х.И. разноски по делото - заплатено адвокатско възнаграждение в съдебното производство пред първа инстанция за повереника им адв. А.Б. от САК.

На основание чл. 189, ал. 3 НПК е осъдил подсъдимия М. М. М. да заплати на адв. Н.В. от АК – Варна, повереник на частния обвинител Ф. Х.. Х., сума в размер на 3000 (три хиляди) лева, представляваща адвокатско възнаграждение, определено на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата.

На основание чл. 189, ал. 3 НПК е осъдил подсъдимия М. М. М. да заплати в полза на държавата, по сметка на ОД МВР – Бургас, сума в размер на 4206.76 (четири хиляди двеста и шест лева и седемдесет и шест стотинки) лева, представляваща направени по делото разноски в досъдебната фаза.

Недоволни от така постановената присъда са останали подсъдимият М.

М. М., чрез защитника му адв. С.К. от БАК, както и частните обвинители - И. ИС. Ю. и Е. С. Ю. като родители и наследници на починалия Е. И.Ю., чрез повереника им адв. Н.Д. от АК - Бургас, Ф.Х. Ф. - майка на починалия Х. Ш.И., чрез адв. Н. В. от АК – Варна, както и Ш. И. М. и Х. Ш. И. - баща и сестра на починалия Х. Ш.И., чрез адв. А.Б. от АК - София.

С жалбата на подсъдимия М. се навеждат оплаквания за неправилност на присъдата поради явна несправедливост на наложените наказания. Претендира се изменение на присъдата, намаляване размера на наложените наказания и приложение на разпоредбата на чл.66, ал.1 от НК.

С жалбите на частните обвинители също се навеждат доводи за явна несправедливост на наложените наказания, които намират за занижени.

Частните обвинители И.ахим и Е.Ю. претендират завишаване на наказанието над средния размер – девет години лишаване от свобода, което редуцирано по чл.58а, ал.1 от НК да бъде определено на 6 години лишаване от свобода и да се изтърпи при първоначален общ режим. Излагат съображения в подкрепа на жалбата, че подсъдимият е санкциониран по административен ред двукратно с НП по чл.150 ЗДвП и трикратно с фишове за нарушения по чл. 21, ал.1, чл.70, ал.3 и чл.105, ал.1 от ЗДвП, за краткото време, през което е притежавал свидетелство за правоуправление.

Частният обвинител Ф. Ф. също претендира увеличаване на наложените наказания съответно на по 15 години лишаване от правоуправление и лишаване от свобода, редуцирано на десет години лишаване от свобода при общ режим, предвид настъпилия тежък вредоносен резултат - смъртта на две лица ненавършили 20 години и средна телесна повреда на трето.

Частните обвинители Ш.М. и Х.И., чрез адв. Б. също претендират увеличаване на наложените наказания, предвид допуснатите груби нарушения на правилата за движение и настъпилите изключително тежки общественоопасни последици. Намират за справедливо наказанията да бъдат определени около и над средния размер предвиден в закона.

След като се запозна с изложените в жалбите съображения, съдът установи, че с тях се правят оплаквания за неправилност и явна несправедливост на атакувания съдебен акт. Не се правят доказателствени искания с жалбите.

В съдебно заседание защитата на подс. М. представя трудов договор за последния №002/14.01.2022г. и длъжностна характеристика, а адв. В. повереник на частния обвинител Ф. Х. Х. списък на разноските във въззивното производство за сумата 1500 лв. адвокатско възнаграждение за предоставена правна помощ, както и медицинско изследване на Ф.Х..

В съдебно заседание представителят на Апелативна прокуратура Бургас заявява, че жалбите и на двете страни са неоснователни. Твърди, че същите касаят единствено справедливостта на наложените наказания, но

съдът следва да провери изцяло правилността на присъдата. Сочи, че производството е протекло по реда на Глава 27, при хипотезата на чл. 371, т. 2 от НПК, като в хода му няма допуснати процесуални нарушения. Навежда довод, че решаващият съд е преценил поотделно и в тяхната съвкупност всички относими доказателства приобщени по делото и с оглед разпоредбата на чл. 373, ал. 3 от НПК, е приел фактическа обстановка, сходна с изложената такава в обвинителния акт, въз основа на която е достигнал до обоснован правен извод, че подсъдимият е осъществил деянието, посочено в обвинителния акт. Не приема извода на съда, че в случая формата на вината е несъзнавана непредпазливост, а именно небрежност, а не предложената такава в обвинителния акт - престъпна самонадеяност, тъй като според съда подсъдимият не е показвал, че е съзнавал опасността и че разчита на своите опит и умения или на външни фактори за предотвратяването ѝ, а е разчитал само на случайността. Счита, че подсъдимият ясно е съзнавал, че осъществява деяние, от което могат да последват отрицателни последици, движейки се нощно време със скорост от 130 км/ч, т.е. с 40 км/ч над разрешената, при навлизане в десен завой и наличие на още трима пътници в автомобила. Той обаче е считал, че може да избегне опасността, разчитайки именно на своите опит и умения, и на факта, че е познавал много добре този пътен участък и вероятно много пъти е преминавал през него с подобна скорост, с оглед на предишните му административни наказания, като в този смисъл са Решение № 12/2022 г. и Решение № 60147/2021 г. и двете на ВКС. Въпреки изложеното възражение сочи, че наложеното наказание е правилно определено предвид това, че формата на вината е предмет на състава на престъплението и съгласно нормата на чл. 56 от НК не може да бъде отчитана като смекчаващо или отегчаващо вината обстоятелство, както впрочем и отчетеното от първоинстанционния съд, че причинената смърт на две лица и средна телесна повреда на още едно лице също са елементи от състава на престъплението и не могат да бъдат отчетени като отегчаващи вината обстоятелства. Солидаризира се със заключението на окръжния съд, че наказанието следва да бъде определено при превес на смекчаващите вината обстоятелства - младата възраст на подсъдимия, чисто съдебно минало, трудова ангажираност, добри характеристични данни, съдействие за разкриване на обективната истина, оказаната помощ на пострадалия И. М., искреното съжаление и разкаяние за стореното. Споделя и изводите на първоинстанционния съд, че като отегчаващо вината обстоятелство следва да се зачетат предходните наказания на подсъдимия, наложени по административен ред и най-вече санкционирането за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДП. Намира за обоснован и законосъобразен извода на първоинстанционния съд, че не са налице законовите условия за приложение на чл. 66, ал. 1 от НК, с оглед определения размер на наказанието „лишаване от свобода“, което в случая е 6 години, редуцирано по чл. 58а, ал. 1 от НК на 4 години. Счита, че с оглед постигане целите на чл. 36 от НК, за превъзпитанието на подсъдимия, а и на останалите водачи, наказанието

„лишаване от свобода“ следва да бъде изтърпяно ефективно. Сочи, че този извод се обосновава и от фактите по делото, установяващи допуснато от подсъдимия грубо нарушение на правилата за движение по пътищата и степента на проявената от него безразсъдност при конкретната пътна обстановка. По отношение молбата на частните обвинители за завишаване на наложеното наказание, намира, че обществените настроения не трябва да имат решаващо значение при индивидуализиране на наказанието, тъй като същото трябва да съответства на престъплението и да е справедливо. Сочи, че в случая наказанието е определено при превес на смекчаващите вината обстоятелства, поради което правилно е под средния размер, предвиден в закона, но същевременно същото е и достатъчно тежко, тъй като надхвърля два пъти предвидения минимум от 3 години. Ето защо счита, че е неправилно и необосновано искането на да се коригира наказанието, като се завиши или намали неговият размер, тъй като друго по размер наказание ще бъде или безполезно високо или неоправдано ниско, и не би довело до постигане целите на наказанието. Счита, че законосъобразно е приложена нормата на чл. 343г от НК и справедливо е определено подсъдимият да бъде лишен от право да управлява МПС за срок от 6 години. Моли съда изцяло да потвърди обжалваната присъда като правилна и законосъобразна.

Повереникът на частния обвинител Ф.Х., която не се явява в с.з. - адв. Н. В. заявява, че поддържа така подадената въззивна жалба и допълнението към нея. Поддържа изложените доводи, че присъдата наложена на подсъдимия М. е явно занижена, като размерът на наложеното наказание не отговаря на извършеното деяние. Изразява несъгласие с прокурора от Апелативна прокуратура - Бургас, че не трябва да взима превес общественото мнение по повод извършеното деяние от подсъдимия М., предвид данните за статистиката за загиналите при ПТП млади хора. Счита, че БОС не е подложил на обективна преценка доказателствата относими по чл. 54 НК и имащи значение за определяне обема на наказателната принуда. Твърди, че деянието се отличава с изключително висока степен на обществена опасност. Починали са двама младежи на възраст под 19 години, поради едно безразсъдно поведение от страна на подсъдимия М.. Сочи, че първоинстанционният съд неправилно е отчел превес на смекчаващите отговорността обстоятелства като младата възраст на извършителя на деянието, тъй като и починалите са също на такава млада възраст. Намира, че съдът неправилно е тълкувал предходните нарушения на подсъдимия М. от ЗДП като такива, които не дават основание да се счита, че той е системен нарушител по ЗДвП. Навежда довод, че въпреки неговия кратък опит като водач на МПС, същият е допуснал съществени нарушения по ЗДвП, а именно по чл. 150 от ЗДвП и чл. 6, т.1 от ЗДвП, както и трикратно е бил санкциониран с фишове за нарушение по чл. 21, ал.1, чл. 70, ал. 3 и чл. 105, ал. 1 от ЗДвП. Навежда довод, че младата възраст на водача, както и липсата на стаж като водач, са изисквали по- голямо внимание при управление на автомобила, както и повишена отговорност, която да бъде определяща. Сочи,

че шофирането със скорост доста над разрешената за пътния участък не е нито отговорно, нито внимателно поведение на подсъдимия М. като водач, още повече, че същият не е бил сам, а е возил и пътници. Намира, че първоинстанционната присъда е явно занижена по отношение размера на наложеното наказание „лишаване от свобода“, като претендира определянето му в размер на предвидения от законодателя максимум, в съответния текст по чл. 343, ал. 4 от НК, минимум 15 години „лишаване от свобода“, което да бъде редуцирано на 10 години и на основание чл. 343г, вр. чл. 37, ал. 1, т. 7 от НК да се наложи наказание „лишаване от правоуправление“ за срок от 15 години, което след неговата редукция да бъде в срок от 10 години. Моли съда да му присъди направените разноски съобразно представения от него списък в размер на 1500 лева за Ф.Х..

Повереникът на частните обвинители И.. ИС. Ю.. и Е.. С. Ю.. - адв. Пл. К. от АК- Бургас, заявява че поддържа подадените въззивни жалби от тяхно име против първоинстанционната присъда. Поддържа искането да бъде увеличено наказанието на подсъдимия на 9 години лишаване от свобода, което редуцирано по чл. 58а, ал. 1 от НК, да бъде определено на 6 години „лишаване от свобода“. Поддържа доводите във въззивните жалби, че първоинстанционният съд неоснователно е дал по-голям превес на смекчаващите вината обстоятелства, отколкото утежняващите такива. Моли съда да измени присъдата на първоинстанционния съд и увеличи наказанията в посочения смисъл.

Повереникът на частните обвинители И.. ИС. Ю.. и Е.. С. Ю.. – адв. Н. Д. от АК – Бургас заявява, че поддържа въззивните жалби на своите доверители. Присъединява се към казаното от адв. К. и моли съда да измени присъдата на първоинстанционния съд, като увеличи наказанията.

Частните обвинители Е.е и И.Ю. заявяват, че се присъединяват към казаното от техните повереници и молят съда да увеличи наказанията на подсъдимия.

Частните обвинители Ш. И. М. и Х.. Ш. И., както и техният повереник адв.А. Б. от АК- Бургас не се явяват в съдебно заседание.

Защитата на подс. М.- адв. Ст. К. от АК- Бургас моли съда да уважи въззивната жалба, като намали наложеното на подс.М. наказание лишаване от свобода и приложи института на условното осъждане. Сочи, че решаващият съд е споделил всички възражения и аргументи на защитата, касаещи определяне на наказанието, както и че в случая видят непредпазлива форма на вината е небрежност, несъзнавана непредпазливост, поради което изразява несъгласие със становището на представителя на прокуратурата за наличие на престъпна самонадеяност. Не оспорва обстоятелството, че превишаването на скоростта, което е в причинна връзка с настъпилия резултат, в крайна сметка е едно отегчаващо отговорността обстоятелство и няма възражения в тази насока. Приема, че нарушението на правилата за движение също отегчава отговорността на подс.М., но следва да се държи сметка за естеството и за

характера на тези нарушения. Твърди, че в случая става дума за незначително превишаване на скоростта, но нещо по-важно, глобите, които са наложени за тези нарушени разпоредби на Закона за движение по пътищата, са платени и от тяхното плащане е изтекъл срок повече от една година. Смята, че това обстоятелство следва да бъде тълкувано в полза на подс.М. и до голяма степен да премахне тежестта, която имат тези нарушения върху степента на обществена опасност на неговата личност. Съгласява се, че е налице един значителен превес на смекчаващи отговорността обстоятелства, които коректно са изброени от първоинстанционния съд. Пзовава се на представеното пИ.ено доказателство относно актуалната трудова ангажираност на подсъдимия. Сочи, че подсъдимият е бил трудово ангажиран и преди деянието. При този значителен превес на смекчаващите отговорността обстоятелства, моли съда да определи наказание към минималния предвиден в закона размер, който да бъде редуциран по предвидения от закона ред и редуцираното наказание да бъде не по-високо от 3 години „лишаване от свобода“, което е и първата кумулативно необходима предпоставка за приложение института на условното осъждане. Намира, че институтът на условното осъждане би спомогнал за постигане целите на наказанието по чл. 36 от НК, предвид изцяло положителните характеристичните данни за подс.М.. Пзовава се на критичното му отношение към извършеното, като тази негова реакция чисто емоционално е обективизирана още веднага след пътнотранспортното произшествие и тя се извежда от показанията на единия от полицейските служители, който е разпитан като свидетел, а именно репликите му: „По-добре аз да бях на тяхно място“. Изразява становище, че ако бъде приложен институтът на условното осъждане, по този начин би се постигнал баланс на генералната и на специалната превенция. Моли за съдебен акт в посочения смисъл. Моли да се измени присъдата и досежно наказанието „лишаване от правоуправление“, като се приспадне срокът на отнемане на свидетелството за правоуправление, което е отнето с постановление на наблюдаващия прокурор на основание чл. 69а от НК и продължава да бъде отнето, до влизане на присъдата в сила.

В личната си защита подс. М. заявява, че се присъединява към казаното от неговия защитник. Съжaliaва много за случилото се, като твърди, че по- добре да е бил той на мястото на пострадалите. Претендира ако е възможно да му се наложи условна присъда.

В последната си дума подс.М. заявява, че съжaliaва за случилото се. Моли да му се наложи условна присъда.

Въззивните жалби на частните обвинители и техните повереници, на подсъдимия и неговия защитник, са подадени съгласно чл.318 от НПК, като е спазен 15-дневния преклузивен срок за обжалване, предвиден в разпоредбата на чл.319, ал.1 от НПК, поради което са процесуално допустими.

Бургаският апелативен съд, след като се запозна с доводите изложени в жалбите на частните обвинители и подсъдимия, изслуша становищата на

страните в съдебно заседание, анализира приложените по делото доказателства в тяхната съвкупност и поотделно, и провери атакуваната присъда, както по отношение оплакванията на жалбоподателите, така и служебно изцяло, съгласно разпоредбата на чл.314, ал.1 от НПК, намира жалбите на частните обвинители за неоснователни, а тази на подсъдимия за частично основателна.

Бургаският окръжен съд е провел съкратено съдебно следствие при стриктно спазване на съответния процесуален ред, изследвал е всички относими към предмета на доказване обстоятелства. Анализирал е събраните в хода на ДП и приобщените по време на съкратеното съдебно следствие доказателства. Обективно, всестранно и пълно е изяснил фактите по делото и след правилна преценка на съвкупния доказателствен материал, обосновано е приел за установена следната фактическа обстановка:

Подсъдимият М. М. М., роден на .. г. в гр.Айтос, област Бургас е с постоянен адрес в с. Чукарка, община Айтос, област Бургас. Той е български гражданин, със средно образование, работи, неженен, неосъждан, с ЕГН *****.

Подсъдимият е правоспособен водач на МПС с категории „В” и „М“. Притежава свидетелство за управление на МПС № 283775273, издадено на 15.10.2018 г., със срок на валидност до 15.10.2028 г.

Преди извършване на деянието, предмет на разглеждане по настоящото дело, подс. М. е бил санкциониран по административен ред за допуснати нарушения по ЗДвП. Същият притежава лек автомобил марка „БМВ”, модел „330 ХИ”, с рег. № А ... МР.

Подсъдимият М.М. и пострадалите Х. Ш.И. и И. Н. М. имат далечна родствена връзка помежду си. На 25.09.2020 г. вечерта, подс. М., заедно с пострадалите И. М., Х. И. и Е. Ю. решили да отидат на „къна“ в с.Ябълчево, общ. Руен, обл. Бургаска. Около 21.00 часа, четиримата тръгнали от с. Чукарка, общ. Айтос, обл. Бургаска с лек автомобил марка „БМВ 330 ХИ”, с рег., № А ... МР, собственост и управляван от подсъдимия. В с.Ябълчево останали около час и половина, след което решили да се прибират обратно. Подсъдимият М. отново седнал на шофьорското място в автомобила. На предна дясна седалка до него седнал св. И. Н. М.. На задната седалка седнали Х. Ш.И. и Е. И.Ю., съответно Х. И. седнал вдясно, а Е. Ю. - вляво, зад водача.

Около 23.30 часа автомобилът потеглил от с. Ябълчево в посока към с.Чукарка. Времето било ясно и топло, осигуряващо нормална видимост на всички водачи на МПС, при спазване на правилата за движение в тъмната част на денонощието. Подсъдимият М. стигнал до разклона, от който се излизало на третокласен път № 208, и завил наляво, с посока на движение към гр. Айтос. Автомобилът изкачил нагорнището, преминал през равния участък и започнал спускане. Подминал разклона за с. Зетъво, общ. Айтос и продължил спускането си, приближавайки района на км. 89 и започнал да навлиза в лек десен завой с радиус от около 145 м. Пътното платно в този

участък било широко 7.60 метра, разделено на две ленти от по 3.80 метра, с единична непрекъсната линия М1. Пътят бил с продължителен надлъжен наклон за спускане по посока към гр. Айтос и по посока на движение на автомобила 8%. От двете страни на пътя имало устойчиви банкети, десен с ширина 1.20 метра и ляв – 1.60 метра. Асфалтовата настилка била суха и без неравности. Видимостта на дълги светлини била около 150 метра, а на къси 72 - 74 метра. Движението по това време не било интензивно. Разрешената скорост за движение в този участък била 90 км/ч. Подсъдимият М. управлявал автомобила със скорост от 130.2 км/ч, като се движел в дясната лента. При тази скорост на движение, опасната зона за спиране е била 187.30 метра и се изминавала за 9.18 секунди. При навлизане и движение в завоя с посочената скорост, подсъдимият загубил контрол над управлявания автомобил и започнал да завива волана наляво, а после - надясно. Натиснал спирачки и автомобилът, вече неуправляем, не можал да се впише в завоя и напуснал платното за движение през левия банкет. Подсъдимият не могъл да предотврати това, тъй като центробежната сила превишавала силата на сцепление на гумите на автомобила и пътя и задържаща автомобила на избраната траектория. Автомобилът излязъл от платното за движение и навлязъл косо, под ъгъл около 30 градуса в банката и след това в затревения участък. Това се е случило на около 23 метра от края на ограда от бетонни тухли с височинна 2.50 метра, и на около 100 метра преди мястото на удара. Затревеният участък бил широк около 10 метра, с много неравности и голям наклон, около 8 градуса надолу, към лозов масив. Автомобилът запазил посоката си на движение, защото имал голямо количество на движение, но започнал да се приплъзва странично и да се завърта около надлъжната си ос. Последвал силен страничен удар в крайпътно дърво, като към момента на сблъсъка, скоростта на движение на лекия автомобил е била около 115.0 км/ч.

Вследствие на удара, автомобилът се разцепил на две части. От действието на инерционните сили се разпръснали много от частите на автомобила - заден капак, задни стопове, задна дясна врата, резервоар и други. Тогава изпаднали и телата на пътниците от задната дясна седалка - Х. Ш.И. и Е. И.Ю.. Тялото на Е. Ю. било намерено на 92 метра от ориентира и на 22 метра вляво от левия край на платното за движение. Тялото на Х. И. било намерено на 99 метра след ориентира и на 15 метра вляво от платното за движение. Водачът на автомобила – подс. М. и пътникът до него – св. И. М., били с поставени предпазни колани и след преустановяване движението на предната част на автомобила, те останали в него. Двете въздушни възглавници, намиращи се пред водача и пътника до него, се отворили. Единият от пътниците на задната седалка - Е. Ю., също бил с предпазен колан, съгласно допълнителната медицинска експертиза. Становището на експерта е, че предпазният колан най-вероятно се е скъсал при удара. Поради тази причина, тялото на Ю. е намерено на описаното по-горе място.

Авточасти от автомобила се разпръснали в различни посоки, като разположението им е обстойно описано в двата протокола за оглед на

местопроизшествие от 26.09.2020 г. и приложенияте към тях фотоалбуми (том I, л. 20-50 и л. 51-76 от ДП).

След преустановяване движението на предната част на автомобила, подс. М. успял да излезе. Попитал свидетеля И. М. как се чувства. Видял всяко от двете безжизнени тела на Х. И. и Е. Ю.. Обадил се на баща си, а след това на тел. № 112, за да съобщи за случилото се.

Описаното пътнотранспортно произшествие е станало на 25.09.2020г., около 23.50 часа. На място пристигнали полицейски служители от РУ – гр. Айтос. Подсъдимият М. отишъл при тях и им заявил, че е водачът на лекия автомобил марка „БМВ“, с който се е случило местопроизшествието. Подсъдимият показал на полицейските служители телата на Х. Ш.И. и Е. И.Ю., и казал: „По-добре да бях умрял аз, отколкото моите приятели“. Полицаята също видели, че в предната част на автомобила, на предна дясна седалка имало пътник - свидетелят И. Н. М., като същият бил затиснат, но поради получените деформации вратата не се отваряла и не могли да извадят пътника. Служител на МВР веднага се обадил на дежурния оперативен да изпрати екип на „Гражданска защита“, както и да изпрати екипи на „Спешна помощ“. На място пристигнали служители на ОУ „ПБЗН“. С помощта на хидравлична ножица била изкъртена предна дясна врата и успели да извадят свидетеля И. М.. Същият станал на крака и се придвижвал самостоятелно, като споделял, че има болка в областта на ръката. На мястото пристигнал и екип на спешна медицинска помощ, който констатирал смъртта на пострадалите Е. Ю. и Х. И., а свидетелят И. М. бил транспортиран в УМБАЛ – гр. Бургас за оказване на медицинска помощ.

Полицейският екип тествал водача за установяване употреба на алкохол с „Алкотест Дрегер 7510“, който отчел отрицателен резултат. Подсъдимият М. бил тестван и за установяване употребата на наркотични вещества и техни аналози с „Дрегер Drug check 3000“, който също отчел отрицателен резултат.

С последващото извършено от разследващ полицай при РУ – гр. Айтос действие по разследването - оглед на местопроизшествие, на основание чл.212, ал. 2 от НПК било образувано досъдебното производство.

Видно от заключенията на изготвените по делото съдебни химикотоксикологични експертизи за изследване на пробите кръв и урина, взети от подс. М.М., не се установява наличие на алкохол и наркотични/упойващи вещества (том II, л. 219-220 от ДП). В пробата кръв, взета от пострадалия И. М., също не се установява наличие на алкохол и наркотични/упойващи вещества (том II, л. 227-228 от ДП).

Видът на получените телесни увреждания и причината за леталния изход на пострадалите се установяват от заключенията на съдебномедицинските експертизи, изготвени от д-р Г.М. – началник отделение по съдебна медицина при „УМБАЛ - Бургас“ АД.

Видно от заключението на назначената и извършена в хода на разследването съдебномедицинска експертиза на труп № 196/2020 г. (т. II, л. 201-203 от ДП), при огледа и аутопсията на трупа на пострадалия Х. Ш.И. са установени политравматизъм – тежка гръдно-корЕ.а травма, мозъчен оток, разкъсване на сърдечната торбичка и сърдечния мускул, контузии на двата бели дроба с множество контузионни огнища, разкъсване на левия бял дроб, кръв в гръдна и корЕ.а кухини, разкъсване на черен дроб и слезка, фрактура на гръдна кост и дясна раменна кост, разкъсване на меки тъкани и разкъсна рана на десен горен крайник, множество охлузвания и разкъсно-контузни рани по главата, лицето, тялото и крайниците. Травмите отговарят да са получени при удар на тялото в твърди тъпи и ръбести предмети вътре в автомобила при внезапния удар на същия. Непосредствената причина за смъртта на Х. И. е тежката гръдно - корЕ.а травма, довела до несъвместими с живота увреждания на вътрешни органи и техните структури.

От заключението на назначената и извършена по досъдебното производство съдебномедицинска експертиза на труп № 197/2020 г. (т. II, л.197-199 от ДП) се установява, че в резултат на огледа и аутопсията на трупа на пострадалия Е. И.Ю. са установени политравматизъм – черепно-мозъчна и гръдно-корЕ.а травми, множество фрактури на черепния покрив и черепната основа с разкъсване на меките мозъчни обвивки, контузия на мозъка и белия дроб, разкъсване на черния дроб и слезката, множество кръвонасядания и охлузвания по тялото и крайниците. Вещото лице е посочило, че всички установени увреждания отговарят да са получени от удар на главата и тялото в твърди тъпи и ръбести предмети вътре в автомобила. Непосредствената причина за смъртта на Е. Ю. е тежката политравма – черепно-мозъчна и гръдно-корЕ.а травми, довела до тежки увреждания на вътрешни органи и техните функции.

По делото е назначена и изготвена и съдебномедицинска експертиза №559/2020 г. (т. II, л. 240-241 от ДП), от заключението на която се установява, че в резултат на процесното ПТП пострадалият И. Н. М. е получил открито счупване на диафизите на двете кости (лакътна и лъчева) на дясна предмишница, довело до трайно затрудняване на движението на десен горен крайник за срок от около 14 седмици, при обичаен ход на оздравителния процес. Описаното увреждане разкрива медико-биологичните характеристики на средна телесна повреда по смисъла на чл. 129, ал. 2 от НК, причинена в резултат от удар на тялото в твърди тъпи и ръбести предмети вътре в автомобила.

От изготвената съдебномедицинска експертиза по пИ.ени данни №111/2021 г. (т. III, л. 430-431 от ДП) се установява, че при външния оглед на трупа на Е. Ю. има следи от евентуално поставен предпазен колан, който най-вероятно се е скъсал при удара. Поради тази причина, тялото е намерено на описаното по-горе място. Становището на експерта е, че дори и двете починали лица да са били с предпазни колани, предвид установените травми, тежкия удар в дървото и разцепването на автомобила на две части, не е било

възможно предотвратяване на уврежданията и последвалата смърт, тъй като травмите са множествени и несъвместими с живота.

За изясняване механизма на произшествието в хода на разследването са били извършени три автотехнически експертизи – първоначална единична, тройна и допълнителна тройна.

Съгласно заключението на единичната автотехническа експертиза (т. III, л. 298-310 от ДП), изготвена от вещото лице инж. Е.П., скоростта на лекия автомобил „БМВ 330 ХИ“ преди произшествието е била около 138 км/ч, съответно опасната зона за спиране – 143 метра. Категорично е отхвърлена възможността напускането на платното за движение да е настъпило като последица от възникнала внезапна техническа неизправност на автомобила. Според автоексперта причина за настъпването на ПТП е управлението на лекия автомобил от подсъдимия с технически несъобразена и превишена скорост с пътните условия /опасен завой/, което го е поставило в невъзможност да овладее управлението на автомобила. Заключението на вещото лице инж. П. е, че подсъдимият М. като водач на автомобила е имал техническата възможност да предотврати настъпването на ПТП, като намали скоростта до не повече от около 121 км/ч, при която ще може да преодолее безопасно завоя.

Съгласно заключението на тройната автотехническа експертиза (т. III, л.411-428 от ДП), изготвена от вещите лица инж. Т.Г.И., инж. Ж.Г.С. и инж. Б.Н.Т., скоростта на движение на лекия автомобил „БМВ 330 ХИ“, управляван от подсъдимия, преди ПТП е била около 130.2 км/ч., а към момента на сблъсък, скоростта на движение на лекия автомобил е била около 115 км/ч. На следващо място тримата експерти установяват, че напускането на пътното платно не е станало поради техническа неизправност, а поради несъобразената скорост на движение на лекия автомобил с радиуса на завоя. Безопасната и съобразена с конкретните дадености скорост, с която вещите лица приемат, че водачът М. е следвало да управлява автомобила, за да може да предотврати настъпване на произшествие, е допустимата за този участък скорост от 90 км/ч.

Според заключението на вещите лица по изготвената допълнителна тройна автотехническа експертиза (т. IV, л. 470-476 от ДП), лекият автомобил „БМВ“ е напуснал пътното платно по направлението на правия участък поради висока несъобразена скорост. Категорични са обаче, че не може да се определи както теоретично, така и по технически път, в кой точно момент водачът, за да овладее автомобила, е завил волана му наляво, после и надясно, защото на пътното платно няма оставени следи. На следващо място от експертното заключение се установява, че лекият автомобил се е преместил странично по направление на следите от заораване, което се обяснява с намаляване на разстоянието между тях. Завъртането на автомобила е започнало в края на следите непосредствено преди удара в дървото, после са получени деформациите и разчленяването му. На какъв ъгъл обаче се е

завъртял след удара и кога е приключило, не може да се определи.

Обосновано и законосъобразно решаващият съд е заключил, че изложената фактическа обстановка се установява по несъмнен начин от направеното от подсъдимия самопризнание и от доказателствата, събрани в досъдебното производство, които го подкрепят, инкорпорирани в гласните доказателствени средства – показанията на свидетелите П.С.Я. - т. I, л. 15 от ДП, И.Р.Т. - т. I, л. 16 от ДП, И.В.И. - т. I, л. 17 от ДП, И. Н. М. - т. I, л. 18-19 от ДП, Ш. И.. М. - т. II, л. 122-123 от ДП, Х.. Ш. И.. - т. II, л. 125 от ДП, И.. ИС. Ю.. - т. II, л. 127 от ДП, Е.. С. Ю.. - т. II, л. 129 от ДП, Н.Г. Д. - т. II, л. 131 от ДП, Б.С.В. - т. II, л. 132 от ДП, Ф. Х.. Х. - т. III, л. 347 от ДП и С. И.Ю. - т. III, л. 350 от ДП; в пИ.ените доказателствени средства – протоколи за оглед на местопроизшествие от 26.09.2020 г. - т. I, л. 20-23 и т. III, л. 51-52 от ДП; в пИ.ените доказателства – справка за съдимост на подсъдимия - т. I, л. 13, т. II, л. 134 от ДП, протокол за доброволно предаване - т. I, л. 86 от ДП, 2 броя акт за смърт - т. I, л. 96 и л.98 от ДП, удостоверения за наследници - т. II, л. 150 и л. 151 от ДП, удостоверения за родствени връзки - т. III, л. 353 и л. 354 от ДП, справка за нарушител/водач - т. I, л. 88-89 от ДП, копия на лична карта, свидетелство за управление на МПС, контролен талон и свидетелство за регистрация част II на подс. М. - т. I, л. 92 от ДП, заверени копия на медицинска документация на И. М. - т. II, л. 252-280 от ДП, протокол за извършена проверка за употреба на наркотични или упойващи вещества на подсъдимия - т. II, л. 168 от ДП, талон за изследване на подсъдимия - т. II, л. 169 от ДП, протокол за медицинско изследване на подсъдимия - т. II, л. 221 от ДП, протокол за медицинско изследване на И. М. - т. II, л. 229-230 от ДП; в експертните заключения на извършените по делото съдебномедицинска експертиза на труп № 196/2020 г. - т. II, л. 201-203 от ДП, съдебномедицинска експертиза на труп № 197/2020 г. - т. II, л. 197-199 от ДП, съдебномедицинска експертиза № 559/2020 г. - т. II, л. 240-241 от ДП, съдебномедицинска експертиза по пИ.ени данни № 111/2021 г. - т. III, л. 430-431 от ДП, химикотоксикологични експертизи - том II, л. 219-220 и л. 227-228 от ДП, тройна автотехническа експертиза - т. III, л. 411-428 от ДП и допълнителна тройна автотехническа експертиза - т. IV, л. 470-476 от ДП; във веществените доказателствени средства - фотоснимки, направени при извършените огледи на местопроизшествие, както и във веществените доказателства по делото.

Правилна е преценката, че посочените доказателствени източници установяват по несъмнен начин фактите, очертани в обстоятелствената част на обвинителния акт и признати от подсъдимия. Релевантните за решаване на делото обстоятелства - скорост и посока на движение на автомобила, управляван от подсъдимия, мястото на удара, механизмът на пътнотранспортното произшествие и причините за настъпването му, както и характерът на нараняванията на пострадалите, са установени в хода на разследването чрез способите и по реда на НПК.

Относно механизма на произшествието, скоростта на движение на автомобила преди и към момента на ПТП, причината за настъпването на ПТП

и възможността за предотвратяването му, съдът правилно е изградил изводите си въз основа на изготвените в хода на досъдебното производство експертни заключения на тройната автотехническа експертиза и допълнителна такава, като пълни, ясни, точни и обосновани. Същите се базират на всички събрани от досъдебното производство доказателства, като експертите са отговорили аргументирано и компетентно на всички зададени въпроси. Правилно съдът е отбелязал, че тройната автотехническа експертиза и допълнителна такава не са в противоречие с изготвената по делото единична автотехническа експертиза относно причината за настъпването на ПТП. Различията са единствено по отношение скоростта на движение на процесния автомобил преди и в момента на удара, съответно максималната скорост, при която водачът е могъл да преодолее безопасно завоя и при която произшествието не би настъпило. При формиране на изводите си по тези въпроси съдът правилно се е доверил по същество на заключенията на вещите лица по тройната и допълнителната автотехнически експертизи, като е съобразил професионалната компетентност на тримата експерти, изчерпателното отчитане на всички обективно налични по делото доказателствени материали, както и данните от извършените огледи на местопроизшествие.

Обосновано съдът е възприел в пълнота и заключенията на извършените по делото съдебномедицински експертизи и химикотоксикологични експертизи, предвид обстоятелството, че вещите лица, изготвили същите, са дали компетентни и професионални отговори на всички поставени въпроси, като заключенията им са обосновани и категорични.

Изложената фактическа обстановка решаващият съд обосновано е приел за установена по несъмнен и безспорен начин, в резултат на извършения внимателен и подробен анализ на всички събрани в хода на досъдебното производство и проверени в хода на проведеното съкратено съдебно следствие доказателства и доказателствени средства, съответно преценени както поотделно, така и в тяхната съвкупност. Обосновано съдът е кредитирал в тяхната пълнота цитираните по-горе доказателства и доказателствени средства, както и заключенията по назначените експертизи изброени по – горе. Същите са обективни, точни, ясни и пълни, поради което не пораждат съмнение в тяхната правилност.

Правилна е преценката на решаващия съд, че посочената съвкупност от доказателства формира фактическата страна на обвинението по несъмнен начин. Фактическата обстановка, такава каквато е възприета от съда се покрива с изложеното в обстоятелствената част на обвинителния акт и същата не се оспорва от страните както пред първата инстанция, така и пред въззивния съд.

Съдът правилно е кредитирал приложените доказателствени материали, приобщени чрез прочитането им по реда на чл.283 от НПК. Протоколите за съответните следствени действия са изготвени в съответствие както с общите

изисквания на чл.100 и сл. от НПК, така и на специалните изисквания за конкретното процесуално действие и следователно са годни доказателствени средства по отношение на извършеното по време и установено чрез тези действия. Както тези, така и останалите доказателствени материали не се оспорват от страните.

Описаната в обстоятелствената част на обвинителния акт фактическа обстановка е възприета изцяло от първоинстанционният съд, въз основа на обсъдените и коментирани доказателствени материали, като решаващият съд е направил законосъобразни и обосновани правни изводи.

Съдът обосновано и законосъобразно е приел, че изложените фактически обстоятелства се потвърждават изцяло от направеното по реда на чл. 371, т. 2 НПК от подс.М. самопризнание, което се подкрепя по безспорен и несъмнен начин от събраните в хода на досъдебното производство доказателства събрани при условията и по реда на НПК.

Обосновано съдът е приел, че посочените доказателствени източници установяват по несъмнен начин фактите, очертани в обстоятелствената част на обвинителния акт и признати от подсъдимия. Законосъобразен е изводът, че релевантните за решаване на делото обстоятелства - скорост и посока на движение на автомобила, управляван от подсъдимия, местоположението на пострадалите, мястото на удара, механизмът на пътнотранспортното произшествие и причините за настъпването му, характерът на нараняванията на пострадалите, и причината за смъртта на двама от тях и среднатеlesна повреда на третия пострадал, допуснатото от подсъдимия нарушение на ЗДвП, са установени в хода на разследването чрез способите и по реда на НПК.

При така установената фактическа обстановка, съдът обосновано и законосъобразно е заключил, че подс. М. е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъпление по чл. 343, ал. 4, вр. ал. 3, б. „б“, предл. първо, вр. ал. 1, б. „в“ и б. „б“, предл. второ, вр. чл. 342, ал. 1, предл. трето от НК, вр. чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, тъй като на 25.09.2020 г., около 23:50 часа, на третокласен път № 208, в района на км. 89, с посока на движение от гр. Провадия към гр. Айтос, обл.Бургас, при управление на МПС - л.а. марка „БМВ“, модел „330 ХИ“, с рег. № А ... МР, нарушил правилата за движение по пътищата, визирани в чл. 21, ал. 1 от ЗДвП - „При избиране скоростта на движение на водача на пътно превозно средство е забранено да превишава следните стойности на скоростта в km/h: Категория В - 90 км/ч извън населено място“, и по непредпазливост причинил смъртта на повече от едно лице - на две лица - Х. Ш.И., ЕГН ***** и Е. И.Ю., ЕГН *****, двамата от с. Чукарка, както и средна телесна повреда на И. Н. М., ЕГН ***** от с. Чукарка.

Установените по делото факти безспорно указват на допуснато нарушение на правилата за движение по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП от страна на водача на лекия автомобил марка „БМВ“, модел „330 ХИ“, с рег. № А ... МР –

подс. М.М.. Нарушението по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП се обосновава със становището, застъпено от вещите лица по тройната автотехническа експертиза, че безопасната и съобразена с конкретните дадености скорост, с която водачът е следвало да управлява автомобила, за да може да предотврати настъпване на произшествието, е допустимата за този участък скорост от 90 км/ч, т.е. в рамките на нормативно установената

визирана в текста на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. Правилно съдът е посочил, че цитираната разпоредба забранява на водачите на моторни превозни средства от категория „В“ да превишават скоростта на движение на пътното превозно средство извън населено място над 90 км/ч. Нарушавайки тази разпоредба, като водач на МПС и движейки се със скорост от 130.2 км/ч, подсъдимият е превишил максимално допустимата скорост за леки автомобили извън населено място с 40 км/ч. Като се е движел с превишена за този участък скорост, подсъдимият сам се е поставил в положение на създаващ опасност за живота и здравето на пътниците в превозното средство. Движейки се с тази скорост, той е загубил контрол над управлявания автомобил и не е могъл да предотврати напускането на пътното платно от МПС. Предвид изложеното, безспорно е доказано, че подсъдимият М. е нарушил специалното правило относно скоростта, визирано в разпоредбата на чл. 21, ал. 1 ЗДвП. В резултат на несъответстващото на задълженията по чл. 21, ал. 1 ЗДвП поведение на подсъдимия М. е причинено произшествието, при което е настъпил удар със странична дясна част на автомобила, непосредствено след средна дясна колонка, в крайпътно дърво, вследствие на което е настъпила смъртта на Х. Ш.И. и Е. И.Ю., както и средна телесна повреда на И. Н. М..

Предвид изложеното съдът обосновано е приел, че допуснатото от подсъдимия нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП е в пряка причинна връзка с настъпилия съставомерен резултат. Налице са всички обективни, съставомерни признаци на инкриминираното деяние от страна на подсъдимия М. – противоправно поведение, изразяващо се в нарушаване на горепосоченото правило за движение, в резултат на което е настъпило ПТП и увреждането на пострадалите. Престъплението е с квалифициран резултат по смисъла на чл. 343, ал. 4, вр. ал. 3, б. „б“, предл. първо от НК, защото е причинена смърт на повече от едно лице – на две лица, и средна телесна повреда на едно лице, като съществува пряка причинно-следствена връзка между виновното и противоправно поведение на подсъдимия и настъпилия резултат, установен от заключенията на съдебномедицинските експертизи.

Подсъдимият М., като водач на МПС, е следвало да съблюдава стриктно установените правила за движение по пътищата и проявената в конкретния случай от негова страна небрежност към тези правила, е основна причина за възникване на произшествието и настъпилия вредоносен резултат.

Въз основа на обстояния и задълбочен анализ на доказателствените материали, събрани в хода на досъдебно производство и приобщени към

делото по реда на съкратеното съдебно следствие пред първата инстанция, решаващият съд обосновано е приел, че обвинението срещу подсъдимия е доказано по несъмнен начин, поради което правилно и законосъобразно го признал за виновен. Окръжният съд е изяснил същинските причини за настъпилото ПТП, посочил е допуснатото от водача нарушение на правилата за движение, както и причинноследствената връзка между него и съставомерния резултат. Причините и условията за извършване на престъплението се коренят в проявеното от страна на подсъдимия грубо незачитане на основни правила за движение по пътищата.

Правилна е преценката, че от субективна страна деянието е извършено виновно при форма на вината несъзнавана непредпазливост /небрежност/ по смисъла на чл. 11, ал. 3, предл. 1 от НК. Подсъдимият М. не е предвиждал настъпването на общественноопасните последици, а именно, че ще причини ПТП, в резултат на което ще настъпи смъртта на Е. Ю. и Х. И. и средна телесна повреда на И. М.. Същият обаче е бил длъжен, съгласно чл. 21, ал. 1 от ЗДвП и е могъл да ги предвиди и предотврати, ако не беше допуснал посоченото по-горе нарушение на правилата за движение по пътищата. В случая са налице и двата признака от съдържанието на непредпазливата вина - обективният, тъй като подсъдимият е бил длъжен да предвиди настъпването на общественноопасните последици, и субективният - тъй като е могъл да ги предвиди. Задължението и възможността на подс.М. да стори това се извеждат от формираната в съзнанието му представа относно правно дължимото за него като водач на МПС поведение – да не превишава допустимата за този участък скорост от 90 км/ч, и фактическото му поведение - в разрез с тези законови изисквания.

Правилно при изграждане на изводите си относно субективните параметри на деянието, извършено от подс. М., съдът не е възприел позицията на държавното обвинение за наличие на по-тежкия и по-укорим вид на непредпазливата вина – престъпна самонадеяност. Обосновано съдът е посочил, че характерно за престъпната самонадеяност, е че деецът има представи относно вероятното настъпване на отрицателните последици на деянието, но мисли да ги предотврати, разчитайки на различни конкретни фактори като свои знания, умения, опит, подготовка, включително и на външни фактори. Предвид установените по делото фактически положения, подобен извод не може да се изведе, защото за подсъдимия М. очевидно обстановката е била такава, че е предполагала спокойно и уверено извършване на маневрата и продължаване на движението като безопасно, независимо че обективно нещата не са стояли по този начин. Ако подсъдимият е съзнавал вероятното настъпване на вредните последици, той би следвало да има поведение, с което да покаже, че това е така, но че смята да ги предотврати с оглед на конкретни фактори и като взема известни мерки, а не разчита само на случайността. В случая обаче, подсъдимият е показал, че не съзнава до какво може да доведе поведението му, респективно не е показвал да е взел каквито да е мерки за предотвратяването им. Не е показвал,

че съзнава опасността, но и че разчита на своите опит и умения или на външни фактори за предотвратяването ѝ.

Правилен е изводът, че механизмът на извършване на деянието, с оглед естеството на нарушението, показва и носи типичните характеристики на непредпазливата несъзнавана вина. В този смисъл становището на прокуратурата досежно субективната стран на деянието правилно е отхвърлено като неоснователно от решаващия съд. Въззивната инстанция споделя напълно този извод на първата инстанция, поради което намира за неоснователно становището на представителя на апелативна прокуратура Бургас.

Възприетата от решаващия съд правна квалификация на деянието не се оспорва както от подсъдимия и неговия защитник, така и от частните обвинители и техните повереници. Не се оспорва и авторството на деянието.

В хода на съкратеното съдебно следствие пред първата инстанция подсъдимият и неговата защита не са оспорили посочената от обвинението правна квалификация на деянието на подсъдимия. Анализът на доказателствата по делото сочи, че не са налице предпоставки за приложение на привилегирвания състав на престъплението, тъй като действията на подсъдимия след деянието – обаждане на баща му и на телефон 112, не могат да бъдат преценени като оказване помощ на пострадалите, тъй като двама от тях са загинали на място. Присъствието му на местопроизшествието, приближаването му до пострадалите, за да види в какво състояние са, суетенето около тях до идването на спешна помощ, не съставлява реално оказана помощ на пострадалите след произшествието. Действия по оказване на помощ не са установени в хода на разследването и не са отразени в обстоятелствената част на обвинителния акт, факти, които са признати изрично от подсъдимия в хода на съкратеното съдебно следствие, в което не е направено искане за преквалифициране на деянието. Съгласно ППВС №1/1983 год. по н.д. №8/1982 год., за да е налице намаляващо отговорността обстоятелство е необходимо деецът да е направил всичко зависещо от него за оказване помощ на пострадалия или пострадалите и помощта да е била необходима, т.е. да е оказана на жив човек независимо от характера и степента на нараняването му, да е насочена обективно и субективно към запазване здравето или спасяване живота на пострадалия. Дали е направил всичко зависещо от него, се преценява конкретно, с оглед възможностите му, обстановката, в която е действал и характера на действията, които сам или с помощта на друго е извършил. Вярно е, че действията му описани по-горе са били насочени и спрямо останалия жив пострадал И. М., който се е нуждаел не само от медицинска помощ, но и от специализирани действия за изваждането му от автомобила. В този смисъл тези действия на подсъдимия следва да се ценят като смекчаващи отговорността обстоятелства.

Единственото оплакване на подсъдимия и неговия защитник, на частните обвинители и техните повереници е за явна несправедливост на

наложените наказания. Въззивната инстанция извърши задълбочена проверка и на тази част от присъдата, като намери направените доводи и съображения от частните обвинители и техните повереници за неоснователни, а тези на защитата на подсъдимия за частично основателни.

При определяне на наказанията съдът правилно е съобразил обстоятелството, че делото е разгледано по реда на съкратеното съдебно следствие по чл. 373, ал. 2, вр. с чл. 372, ал. 4 от НПК, императивния характер на посочената разпоредба, поради което правилно е определил наказанието „лишаване от свобода“ при условията на чл. 58а, ал.1 от НК.

Съгласно чл. 58а, ал. 1 от НК при постановяване на осъдителна присъда в случаите по чл. 373, ал. 2 от НПК съдът определя наказанието лишаване от свобода, като се ръководи от разпоредбите на Общата част на този кодекс и намалява така определеното наказание с една трета. За извършеното от подсъдимия престъпление по чл. 343, ал. 4, вр. ал. 3, б. „б“, предл. първо, вр. ал. 1, б. „в“ и б. „б“, предл. второ, вр. чл. 342, ал. 1, предл. трето от НК, вр. чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, предвиденото в закона наказание е лишаване от свобода от три до петнадесет години.

При определяне на наказанието съдът правилно се е съобразил с императивните критерии на чл. 54 от НК, ръководейки се от степента на обществена опасност на деянието и дееца и другите смекчаващи и отегчаващи вината обстоятелства. Правилно съдът е взел предвид подбудите мотивирали подсъдимия да извърши конкретното престъпление, преценил е и всички останали обстоятелства влияещи върху размера на отговорността и съответно е спазил изискванията визирани в разпоредбата на чл.36 от НК относно постигането на целите на наказанието.

Правилна е преценката на съда, че предвид зачестилите напоследък транспортни произшествия, включително и с човешки жертви, този вид деяния са с повишена степен на обществена опасност, което обуславя необходимостта от по-строга наказателна политика, като един от факторите за ограничаването на тази неблагоприятна за съжаление тенденция.

Обоснован е изводът, че с оглед на конкретната фактология на настъпване и протичане на ПТП и последиците от него, конкретното деяние се отличава с висока степен на обществена опасност предвид настъпилия резултат от него – смъртта на две лица на 17 и 18 години и средна телесна повреда на трето също на 18 годишна възраст. Високата степен на обществена опасност на деянието, се извежда от настъпилия вредоносен резултат, както и от факта, че тези престъпления бележат значителна динамика в последно време и прекършват живота на млади хора, поради което обществото е изключително чувствително към този род деяния и проявява активност чрез създаване на граждански организации свързани със защита живота на пътя.

От друга страна степента на обществена опасност на личността на подсъдимия е сравнително ниска, предвид данните за чистото му съдебно минало, трудовата ангажираност и младата му възраст – 20 години - близка до

пълнолетието. Наред с това следва да се съобрази и обстоятелството, че въпреки своята млада възраст и незначителен стаж като водач на МПС, същият от самото начало е бил наказван по административен ред за нарушения на правилата за движение - два пъти с НП за нарушения по чл.140 и чл.150 от ЗДвП и то още преди получаване на свидетелство за правоуправление, както и непосредствено след това за нарушение на чл.6 от ЗДвП. Освен тези санкции подсъдимият е бил наказван и с фишове три пъти, от които на 10.01.2020г. за нарушение на чл.21 от ЗДвП и непосредствено преди деянието на 12.09.2020г. за нарушение по чл.70, ал.3 от ЗДвП - движение през деня без светлини и по чл.105, ал.1 от ЗДвП – затъмнени стъкла на автомобила. В този смисъл, макар от съществено значение да е нарушението на чл.21 от ЗДвП – управление с превишена скорост, предходните нарушения на правилата за движение очертават дееца като недисциплиниран водач от самото начало на неговия стаж.

В настоящия казус подсъдимият е допуснал изключително грубо и рисково нарушение на правилата за движение по пътищата, като е управлявал автомобила със скорост значително надвишаваща разрешената и максимално допустима скорост за леки автомобили извън населено – с 40 км/час.. Характерът и конкретното измерение на допуснатото от него нарушение, намиращо се в причинна връзка с престъпния резултат, е със съществено значение за тежестта на отговорността на подсъдимия. Несъобразяването от негова страна на конкретно установените правила за движение по пътищата, в най-голяма степен гарантиращи безопасността на участниците в движението, сочи на занижен личен самоконтрол като водач на МПС и надценяване на уменията му като шофьор. В настоящия случай същият не е оценил обективно необходимостта от повишено внимание и предпазливост от негова страна като водач с малък опит, предвид конкретната пътна обстановка - нощно време, управление на светлини и навлизане в завой.

Правилна е преценката, че причинените съставомерни последици – смърт на две лица и телесна повреда на друго лице, действително са тежки и трагични, но същите обуславят квалификацията на деянието по чл. 343, ал. 4, вр. ал. 3, б. „б“, предл. първо от НК, като обществената опасност на това деяние (включително относно броя на пострадалите лица) е взета предвид от законодателя при фиксиране пределите на наказанието, които са от 3 до 15 години лишаване от свобода. Съответно, това обстоятелство не може едновременно да служи за определяне и на индивидуалната тежест на конкретното престъпление и следващото се за него наказание, което би влязло в конфликт с изискването на чл. 56 от НК.

При определяне степента на обществена опасност на дееца, съдът с основание е съобразил като смекчаващи отговорността обстоятелства чистото съдебно минало на подсъдимия, липсата на други противообществени прояви, младата възраст, трудовата ангажираност и добрите характеристични данни. При индивидуализацията на наказанието съдът правилно е отчел и оказаната от подсъдимия помощ на пострадалия И. М., проявеното от негова страна

съдействие за разкриване на обективната истина по делото, както и заявената критичност към извършеното, намерила проявление в искреното съжаление и разкаяние за стореното и неговите последици.

Правилно съдът е заключил, че съвкупната обективна преценка на очертаните и изложени по-горе от съда факти, характеризиращи в позитивен план подс. М., не дават основание за индивидуализиране на наказанието при условията на чл. 55 от НК, тъй като изброените смекчаващи отговорността обстоятелства не могат да обосноват несъразмерност между извършеното престъпление и най-лекото предвидено в закона наказание.

Обосновано съдът е отчел като отегчаващо обстоятелство предходните наказания, наложени на подсъдимия по административен ред за нарушения на ЗДвП, включително и за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, извършено на 10.01.2020 г., характеризиращи го като недисциплиниран водач на МПС. Вярно е, че посочените нарушения не са тежки и не дават основания да се счита, че подсъдимият като личност, систЕ.о нарушава правилата за движение. Независимо от това, посоченото обстоятелство не може да бъде игнорирано при съвкупната преценка на значимите за определянето на наказанието обстоятелства и следва да бъде отчетено като отегчаващо отговорността на дееца. Като отегчаващо отговорността обстоятелство следва да се съобрази и значителното надвишаване на разрешената за пътния участък скорост – с 40 км/час.

При тези данни и съобразно изискванията на чл. 54 от НК, съдът правилно е приел, че наказанието по отношение на подсъдимия, за извършеното от него престъпление, следва да се определи при превес на смекчаващите над отегчаващите отговорността обстоятелства, в размер под средния на предвидената санкция.

Въззивната инстанция изразява несъгласие с извода на решаващия съд, че справедливо наказание за извършеното деяние от подсъдимия се явява лишаване от свобода за срок от шест години. Това наказание надвишава с три години минимално предвидения размер, поради което предвид ниската степен на обществена опасност на личността на подсъдимия се явява завишено и явно несправедливо. Настоящата инстанция намира, че адекватно на обществената опасност на деянието и дееца се явява наказание в размер на пет години „лишаване от свобода“, което редуцирано на основание чл. 58а, ал. 1 от НК, следва да се определи на три години и четири месеца „лишаване от свобода“. В този смисъл присъдата следва да се измени, като се намали наказанието „лишаване от свобода“ от четири години на три години и четири месеца.

С оглед размера на наказанието лишаване от свобода, определен за подс.М., надвишаващ лимитирания такъв в разпоредбата на чл. 66 от НК от три години, настоящата инстанция споделя извода на решаващия съд, че не са налице формалните предпоставки за отлагане на неговото изпълнение. При конкретните данни, единствено ефективното изтърпяване на наказанието

освен законосъобразно, се оказва обществено оправдано, необходимо и достатъчно, за постигане целите на наказанието, визирани в чл. 36 НК, и принципа за съответствието му с извършеното престъпление, съгласно чл. 35, ал. 3 от НК. Така индивидуализирано, то е съобразено и с обществената опасност на деянието и дееца, смекчаващите и отегчаващи отговорността обстоятелства. Предвид изложеното неоснователна се явява претенцията на защитата наказанието да се намали до размера на три години „лишаване от свобода“ с приложение на института на условното осъждане. Налагане на наказание в рамките на предвидения в закона минимум, с приложение на чл.66, ал.1 от НК е снизхождение, което е обществено неоправдано и няма да съответства на наличните по делото отегчаващи отговорността обстоятелства, не ще допринесе за постигане на целите по чл.36 от НК.

По тези съображения и на основание чл. 57, ал. 1, т. 3 от ЗИНЗС, наложеното наказание „лишаване от свобода“ за срок от три години и четири месеца следва да се изтърпи от подсъдимия М.М. при първоначален общ режим.

На основание чл. 59, ал. 1, т. 1, предл. 1 от НК, съдът правилно е приспаднал от наложеното на подсъдимия М. наказание „лишаване от свобода“, времето, през което е бил задържан по смисъла на чл. 59, ал. 2, вр. ал. 1 от НК, считано от 26.09.2020 г. до 27.11.2020 г.

В съответствие с императивната разпоредба на чл. 343г, вр. чл. 37, т. 7 от НК, съдът обосновано е наложил на подсъдимия М. наказание лишаване от право да управлява МПС. Размерът и на това наказание е завишен, предвид тежестта на деянието, обществената опасност на личността на подсъдимия, както и всички, определящи вината му, обстоятелства. Въззивната инстанция намира за справедливо да намали размера и на това наказание от шест години на четири години. Този период от време, според апелативния съд, е достатъчно продължителен и съобразен с разпоредбата на чл. 49, ал. 2 от НК. С отнемането на възможността на подсъдимия да управлява МПС за продължителен период от време, какъвто е срокът от четири години, ще се отнеме възможността той да извърши ново нарушение на правилата за движение.

На основание чл. 59, ал. 4 от НК, съдът правилно е приспаднал от срока на наказанието лишаване от право да управлява МПС времето, през което подс. М. е бил лишен от възможността да упражнява това право по реда на чл. 69а от НПК.

Предвид изложеното настоящата инстанция заключава, че така наложените наказания са справедливи, съответстват на обществената опасност на деянието и на дееца, достатъчни са за оказване на предупредително, превъзпитателно и възпиращо въздействие както върху самия подсъдим, така и върху останалите членове на обществото.

Неоснователни са претенциите на частното обвинение за увеличаване размера на наложените наказания в рамките на максимума или на средния

предвиден в закона размер, тъй като липсват основанията за това, а именно налице е превес на смекчаващите над отегчаващите отговорността обстоятелства. Завишаването на наложените наказания ще бъде неоправдано и явно несправедливо.

Законосъобразен и обоснован е съдебният акт и по отношение на веществените доказателства по делото. Съдът правилно е постановил след влизане в сила на присъдата, вещественото доказателство М П С - л.а марка „БМВ”, модел „330 ХИ”, с рег. № А ... МР и части от него – да се върне на подсъдимия М.М., а приложения по делото 1 бр. „Drug check 3000“ - да остане към делото.

Законосъобразен е съдебният акт по отношение на присъдените разноски. Съдът на основание чл. 189, ал. 3 от НПК правилно е осъдил подсъдимия М.М. да заплати направените от частните обвинители разноски по делото (заплатено адвокатско възнаграждение в съдебното производство пред първа инстанция, а също и адвокатско възнаграждение, определено на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата), както и да заплати в полза на държавата, по сметка на ОД на МВР – гр. Бургас, сума в размер на 4206.76 лева, представляваща направени по делото разноски в досъдебната фаза.

Предвид направеното искане от повереника на частния обвинител Ф. Х.. Х. – адв. Н. В. от АК- Варна, за присъждане на разноски пред въззивната инстанция съобразно представения от него списък в размер на 1500 лв. настоящата инстанция намира, че същото е основателно и следва да осъди подсъдимия да ги заплати.

Предвид изложеното присъдата следва да бъде изменена, като се намали наложеното наказание „лишаване от свобода“ от четири години на три години и четири месеца и наказанието лишаване от правоуправление от шест години на четири години.

В останалата част присъдата е обоснована и законосъобразна и следва да бъде потвърдена.

При цялостната проверка на присъдата не се установиха допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

По гореизложените съображения и на основание чл.337, ал.2, т.1, вр. чл.334, т.3 от НПК, съдът

РЕШИ:

ИЗМЕНЯВА присъда № 32 от 02.11.2021 год. постановена по НОХД № 922/21г. по описа на Бургаския окръжен съд, като **НАМАЛЯВА** размера на наказанието „лишаване от свобода“ от **четири години на три години и четири месеца**, както и наказанието по чл.343г, вр. чл.37, т.7 от НК - лишаване от право да управлява МПС от **шест години на четири години**.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата ѝ част.

ОСЪЖДА М. М. М. да заплати на адв. Н.В. от АК- Варна адвокатско възнаграждение в размер на 1500 /хиляда и петстотин / лева.

Решението подлежи на касационно обжалване и протестиране пред ВКС на РБългария в петнадесетдневен срок от съобщаването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____